

A Fővárosi Törvényszék a Győző Ügyvédi Iroda (1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 36-38. eljár: dr. Győző Gábor ügyvéd) által képviselt [REDACTED] ([REDACTED]) felperesnek, a dr. Taussig Eduard által képviselt **Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal** (1903 Budapest, Pf.: 314.) alperes ellen közigazgatási határozat (hiv.szám: 106-3-6966/29/2011-M.) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, mely perbe az alperes pernyertességének elősegítése érdekében alperesi beavatkozóként a dr. Zuggó Ádám által képviselt **Terrorelhárítási Központ** (1101 Budapest, Zách u. 4.) beavatkozott, meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság az alperes 106-3-6966/29/2011-M. számú, 2012. március 1-jén kelt határozatát hatályon kívül helyezi és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezi.

Az eljárási illetéket a magyar állam viseli.

A peres felek költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye jogorvoslatnak.

Indokolás

A felperes első alkalommal 2003-ban nyújtott be menekültstátusz iránt kérelmet, melynek során a 106-3-M-5929/7/2003. számú, 2003. június 10-én kelt határozattal menekültként ismerték el. 2004. október 4-én azonban a felperes személyesen jelent meg az alperesi hivatalnál és írásban lemondott a menekültstátuszáról arra való hivatkozással, hogy szeretne hazatérni Törökországba, mert újratárgyalják az ügyét és fennáll a lehetősége annak, hogy korábbi börtönbüntetését eltörlik, ami miatt menekülésének okai megszűnnek. 2004. október 14-én ezért a menekültkénti elismerése a 106-3-19150/1/2004-M. számú határozattal visszavonásra került.

Ezt követően a felperes 2011. június 20-án újból elismerés iránti kérelmet terjesztett elő az alperesnél. Személyes meghallgatására az előzetes vizsgálati eljárás során 2011. július 20-án török nyelven beszélő tolmács közreműködésével került sor. A felperes ennek kapcsán előadta, hogy kurd nemzetiségű, muzulmán vallású, közgazdaság-tudományi egyetemet végzett, Törökországban könyvvizsgálóként dolgozott. Kurd anyanyelvén kívül törökül is beszél és magyarul is. Nős, két felesége és összesen hét gyermeke van, családja jelenleg is Törökországban tartózkodik. Öten éltek

együtt a feleségével és a három gyerekével, másik felesége külön élt közös gyermekükkel. Három nagykorú gyermekének már saját családja van, akik szintén Törökországban élnek. Előadta, hogy 2003-ban nem vitatottan menedékjogot kért és azért ment vissza, mert remélte, hogy ügyét újratárgyalják és felmentik. Könyvvizsgálói munkáján kívül újságíróként tevékenykedik. Cikkeiben helyi politikai ügyekkel és emberi jogokkal kapcsolatos témákkal foglalkozik. 2003-ban ítélték el, a vád szerint a Török Hezbollah terrorista szervezet tagja volt. Akkor 12 év és hat hónap szigorított fegyházbüntetésre ítélték, valamint élete végéig eltiltották a közügyek gyakorlásától. Azt állítja, hogy ő és még néhány tehetősebb török állampolgár megalapították az emberi jogokat védő Mazlum-Der nevű szervezetet a kurdok és egyéb hátrányos helyzetű emberek jogainak védelmében, amit leginkább anyagilag támogattak. A szervezet gyakran nyújt segítséget olyan szegény, elesett falusi embereknek, akiket a PKK támogatásával vádolnak, így az állam azzal vádolja a szervezetet, hogy ezzel tulajdonképpen a terrorizmust támogatja. 2000 februárjában tört be hozzá a rendőrség és házkutatás során lefoglaltak nála kazettákat, újságokat, könyveket. Ügyvédjével együtt ment be a bíróságra, ahonnan egyenesen az eskesereii börtönbe vitték, mert az Állambiztonsági Bíróság elfogató parancsot adott ki ellene. Azt állították, hogy az újságos bódénál - ahova az emberi jogokat védő szervezet propaganda anyagát vitte, - találkozott és beszélgetett egy emberrel, akit terrorista tevékenységgel vádoltak, és aki vallomást tett ellene. Elmondta, hogy a bíróságon találkozott ezzel az emberrel életében először. A véleménye az, hogy a török állam mesterségesen hozza létre ezeket a terrorizmussal kapcsolatos ügyeket azért, hogy azt a látszatot keltsse, a török állam mindent megtesz a terrorizmus meggátolásáért. A tárgyalások kirakattárgyalások és azt az embert, aki ellene vallott néhány nap múlva valószínűleg kiengedték, de ez már nem kapott nyilvánosságot. 2000 májusában zárták be, majd három hónap múlva kiengedték, mivel az Isztambuli Városi Bíróság által lezárult a nyomozás és semmiféle terhelő bizonyítékot nem találtak vele szemben, ezért adták át az ügyét az Állambiztonsági Bíróságnak. A bíróság 2003. február 26-én az ország elhagyásának napján, a távollétében a 186/2 törvény megszegése alapján 12 év és hat hónap szigorított fegyházra ítélte. 2004-ben értesült arról, hogy újratárgyalják az ügyét és bízott abban, hogy törlik a büntetését, de nem ez történt, hanem 6 év és három hónap börtönbüntetésre enyhítették csak. Véleménye szerint ez mind azért történt, mert a Mazlum-Der szervezeten belül végzett tevékenységet, például olyan családokat segített, akiknek valamelyik családtagja politikai okok miatt börtönbe került. Az új kormány irányvonalát helyesnek, megfelelőnek tartja, de elmondása szerint az ügye még a régi rendszerben született, ők az utolsó áldozatainak. Összegzésként előadta, hogy azért kéri menekültkénti elismerését, mert jogerősen elítélték egy olyan cselekedetért, amelyet nem követett el, a Török Hezbollahhoz való tartozását tagadta, szerinte a Mazlum-Der szervezeten belül végzett, az emberi jogokat védő tevékenysége miatt hozták kapcsolatba a szélsőséges párttal és ítélték el. Megemlítette, hogy a családjával telefonon tartja a kapcsolatot, akik azt mondták, hogy otthon minden rendben van, a török hatóságok részéről nem éri őket zaklatás. Régebben előfordult, hogy családját megfenyegették, de mostanában már nincs ilyen, a török kormány hozzáállása megváltozott, csak az emberek nem cserélődtek még le. Elmondta, hogy 2004-ben azért tárgyalta újra az ügyét, mert a Legfelsőbb Bíróság a vádiratban lévő másolatokat nem fogadta el és az ügyet visszaadta az első fokú bíróságnak. Nyomozást újra nem kezdtek, csak az iratokat kellett pótolni. Ő abban reménykedett, hogy az új felfogás szerint talán tiszteletben tartják majd emberi jogait. Véleménye szerint a rendőrségen született vallomások, amelyek arról szóltak, hogy a Török Hezbollahhoz kapcsolattal bírt, kínzással kényszerítették ki az emberekből. Az pedig, hogy az önéletrajzát megtalálták a Hezbollah iroda számítógépén a vád szerint, nem tudták becsatolni, ezért kérte az ügyész bizonyíték hiányában a szabadon bocsátását, ami meg is történt. Akkor már szinte biztos volt abban, hogy felmentik a vád alól. Az Emberi Jogok Nemzetközi Bíróságához kíván fordulni, mert a jegyzőkönyvekben is csak kapcsolatokról van szó, semmiféle konkrét cselekmény elkövetésével nem vádolták. Elmondása szerint semmit nem

követett el, csak az emberi jogok fontosságáról beszélt és semmiféle terrorszervezettel nem tart fenn kapcsolatot. Ha hazájába vissza kellene térnie, le kellene töltenie büntetését. Bízunk a politikai amnesztiában.

Mindezekre figyelemmel született meg az alperesi 106-3-6966/29/2011-M. számú, 2012. március 1-jén kelt határozat, mely a felperes vonatkozásában mind a menekültkénti, mind az oltalmazottkénti elismerés tekintetében kérelmét elutasította, és egyúttal megállapította, hogy a felperes tekintetében a visszaküldés tilalma fennáll.

A határozat kifejtette, hogy a felperes szavahihetőségét nem kérdőjelezi meg. A Genfi Egyezmény, valamint a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) rendelkezéseit felsorolva a menekültstátusz megadásával kapcsolatos jogszabályhelyekre utalva az alperes megállapította, hogy a felperessel szemben lefolytatott törökországi büntetőeljárás jogszerűsége erőteljesen megkérdőjelezhető, ezért a felperest méltánytalan bírósági eljárás keretében ítélték el jogerősen, mely vád szerinti fegyveres terrorszervezetben való tagsága mindent kétséget kizáróan nem került bizonyításra. Így a Török Köztársaság által hozott ítéletről kimondható, hogy nem felel meg az európai jogrendnek, ezért a felperesnek alapvető emberi joga, a tisztességes eljáráshoz való joga sérült. Ez a hátrányos megkülönböztetése a felperesnek pedig egyértelműen összefüggésbe hozható politikai véleményével, hiszen a török állam által elkövetett jogsértéseket újságokban, különböző előadások alkalmával nyilvánosságra hozta, a politikai elítéltek családjának jogi és egyéb segítséget nyújtott, mellyel kivívta a török állam ellenszenvét. A felperest egy tisztességtelen eljárásban született ítélet alapján hazatérése esetén börtönbüntetés várja, amely kimeríti az üldöztetés tényét. A határozat rögzítette, hogy a felperes vonatkozásában a menekültkénti elismerésének jogszabályi feltételei fennállnak, azt valószínűsíteni tudta, mégpedig azt, hogy politikai meggyőződése miatti üldöztetése következtében hagyta el származási országát. Ezt követően a határozat rögzítette azt is, hogy a Törökországon belüli belső védelem a felperes vonatkozásában nem biztosított. A határozat ezt követően a Genfi Egyezmény 33. cikke rendelkezéseit rögzítette, mely szerint az a kiutasítás vagy visszaküldés („refoulement”) tilalmával kapcsolatosan az alábbiak szerint rendelkezik:

1. Egyetlen Szerződő Állam sem utasítja ki vagy küldi vissza („refouler”) a menekültet azon ország területének határára, ahol élete vagy szabadsága faji, vallási okból, nemzeti hovatartozása miatt, vagy abból az okból van veszélyeztetve, hogy bizonyos társadalmi csoporthoz tartozik, vagy bizonyos politikai véleményt vall.
2. **A jelen rendelkezésből folyó kedvezmény azonban nem illeti meg azt a menekültet, akiről alaposan feltehető, hogy veszélyezteti annak az országnak biztonságát, amelynek területén van, vagy aki mivel különösen súlyos bűncselekményért jogerősen elítélték, veszélyt jelent az illető ország lakosságára nézve.**

A határozat annyit rögzített, hogy az ügyben közreműködő Terrorelhárítási Központ a felperessel kapcsolatosan észrevételt tett, és azt állapította meg, hogy nemzetbiztonsági szempontból kockázati tényezők merültek fel, ezért menekültkénti vagy oltalmazottkénti elismerése a Magyar Köztársaság nemzetbiztonsági érdekeit sértené.

Ezt követően a határozat az oltalmazotti státusz megadhatóságát vizsgálta a felperes vonatkozásában, és a Met. 15. § b) pontjára hivatkozással úgy rendelkezett, hogy azt, akinek a Magyar Köztársaság területén való tartózkodása a nemzetbiztonságot sérti, nem lehet oltalmazottként elismerni, függetlenül attól, hogy esetlegesen a feltételeknek megfelelne. A határozat rögzítette, hogy a menekültügyi hatóság, az Alkotmányvédelmi Hivatal és a

Terrorelhárítási Központ szakhatósági véleményéhez kötve van, a Genfi Egyezmény 33. cikk 2. bekezdése miatt még az elismert menekültek visszaküldését is lehetővé teszi az Egyezmény a nemzetbiztonságra veszélyesség esetén, így indokolt a menekültként elismerhető személyt is kizárni e státuszról, amennyiben a nemzetbiztonságra veszélyt jelent. A visszaküldés tilalmával kapcsolatosan a határozat rögzítette, hogy az a kérelmező, aki veszélyt jelent az ország nemzetbiztonságára vagy súlyos, nem politikai bűncselekményt követett el, menekültként, oltalmazottként ha nem ismerhető el, azonban a visszaküldés tilalma által biztosított védelem még így is megilleti. Mivel a felperessel kapcsolatosan azt állapították meg, hogy üldöztetés vagy súlyos sérelem fennállása okán a kizáró klauzula miatt meg kell tagadni a nemzetközi védelmét, de ennek ellenére érvényesül a kínzás tilalmának abszolút és extraterritoriális jellege, a visszaküldés tilalma jelen esetben indokolt.

A határozattal szemben a felperes jogi képviselője útján keresetet terjesztett elő, melyben elsődlegesen azt kérte a bíróságotól, hogy az alperes határozatát változtassa meg és a felperest menekültként ismerje el; másodlagosan kérte, hogy a bíróság az alperes határozatát változtassa meg és a felperest ismerje el oltalmazottként; harmadlagosan pedig azt kérte, hogy a bíróság az alperes határozatát helyezze hatályon kívül és az alperest kötelezze új eljárás lefolytatására.

A felperes keresetében kifejtette, hogy számára értelmezhetetlen módon a Genfi Egyezmény 33. cikk 2. bekezdésére hivatkozik az alperes a felperes menekültkénti kizárása indokaként. Ettől ellentétesen azonban a menekültkénti elismerésből való kizárás okait a Met. 8. § (1) bekezdése rendezi visszautalva a Genfi Egyezmény 1. cikk F. pontjában foglaltakra, melyek nem egyeznek meg a Genfi Egyezmény 33. cikk 2. bekezdésében kifejtettekkel. A lényeges különbség az, hogy a 33. cikk a már menekültstátuszt megkapott személyek vonatkozásában nem az elismerésből való kizárást teszi lehetővé, hanem magát a fizikai visszaküldést; így alaptalanul hivatkozik a menekültkénti elismerésből kizárást lehetővé tevő okként az alperes a Genfi Egyezmény 33. cikk 2. bekezdésére. A felperes jogi képviselője kifejtette, hogy nem vitatja, a TEK által megadott állásfoglalás köti az alperest, azonban véleménye szerint a közbiztonság, a nemzetbiztonság érdekeinek veszélyeztetése önmagában nem jelent olyan okot, amely miatt a felperes a menekültkénti elismerésből kizárható lenne, ugyanis jelen eljárás során annak kellett volna bebizonyosodnia, hogy a Genfi Egyezmény 1. cikk F. pontjában felsorolt valamely kizáró ok áll fenn a felperes vonatkozásában, tehát az ott meghatározott konkrét cselekményeket követett el. A felperes sérelmezte, hogy a közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 72. § (1) bekezdés ed) pontját sértően a szakhatósági állásfoglalás semmiféle indokolást nem tartalmaz, így a felperes vonatkozásában az oltalmazotti státusz megadhatóságának a körülményei sem vizsgálhatók.

Az alperes érdemi nyilatkozatában változatlan formában fenntartotta a határozatában rögzítetteket. Álláspontja szerint sem anyagi, sem eljárási jogszabálysértést nem követett el döntése meghozatala során, az mindenben megalapozott. Arra hivatkozott, hogy nem vitatottan a menekültkénti elismerés feltételei fennállnak a felperesnek, de a szakhatóságként közreműködő TEK a felperessel szemben észrevételt tett és kimondta, hogy vele kapcsolatosan nemzetbiztonsági szempontból kockázati tényezők merültek fel, ezért menekültkénti vagy oltalmazottkénti elismerése Magyarország nemzetbiztonsági érdekeit sértené. Utalt arra, hogy a Ket. 44. § (1) bekezdése alapján a menekültügyi hatóságokra nézve a szakhatóság állásfoglalása kötelező jellegű, attól nem térhet el. Az állásfoglalás részletes indokolását, azaz az állásfoglalás alapjául szolgáló tényeket és körülményeket a menekültügyi hatóság nem ismeri, de ez nem is szükséges elengedhetetlenül a döntéséhez.

Az alperes pernyertességének elősegítése érdekében a perbe alperesi beavatkozóként a TEK beavatkozott és lehetőséget biztosított a bíróság részére a 8. számú hivatalos feljegyzés alapján arra, hogy a felperesről készült 30100-2-3-48/22/2011.Tük számú és a 30100-2-3-48/1/2011.Tük számú iratokba betekinthessen. A felperes jogi képviselője a 9/F/1 alatt csatolt nyilatkozattal a TEK-hez, mint szakhatósághoz előterjesztett minősített személyes adat megismerése iránti kérelmét visszavonta és hozzájárult ahhoz, hogy a bíróság - a szakhatósági állásfoglalás alapját képező információk általa történő megismerése nélkül - a rendelkezésre álló adatok alapján hozzon döntést.

A peres felek pernyertességük esetén perköltségigénnyel nem éltek.

A felperes keresete **alapos**.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 109. § (1) bekezdése szerint:

Az ügyfél a hatóság jogerős határozatának felülvizsgálatát a határozat közlésétől számított harminc napon belül jogszabálysértésre hivatkozással kérheti a közigazgatási ügyekben eljáró illetékes bíróságtól a határozatot hozó hatóság elleni kereset indításával. A keresetindítás határidejét törvény eltérően is meghatározhatja.

A Ket. 111. § (1) bekezdés szerint:

A közigazgatási ügyekben eljáró bíróság – az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével – jogszabálysértés megállapítása esetén a közigazgatási döntést hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a hatóságot új eljárásra kötelezi. Törvény rendelkezhet úgy is, hogy meghatározott közigazgatási hatósági ügyben a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság a közigazgatási döntést megváltoztathatja.

A Pp. 339/B. §-a szerint a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

72. § (1) A határozatnak - ha jogszabály további követelményt nem állapít meg - tartalmaznia kell

- a) az eljáró hatóság megnevezését, az ügy számát és ügyintézőjének nevét,
- b) a jogosult vagy kötelezett ügyfél nevét és lakcímét vagy székhelyét, továbbá az ügyfél által kérelemben megadott, személyazonosítására szolgáló adatot,
- c) az ügy tárgyának megjelölését,
- d) a rendelkező részben
 - da) a hatóság döntését, továbbá a jogorvoslat lehetőségéről, benyújtásának helyéről és határidejéről, valamint a jogorvoslati eljárásról, bírósági felülvizsgálat esetén a tárgyalás tartása iránti kérelem lehetőségéről való tájékoztatást,
 - db) a szakhatóság megnevezését és állásfoglalása rendelkező részét,
 - dc) az eljárás lefolytatásáért fizetendő illetéknek vagy díjnak az ügyfél vagy központi költségvetés részére történő megfizetésre vonatkozó döntést,
 - dd) az eljárási költség megállapítását, ha arról a hatóság nem külön dönt,
 - de) az eljárási költségek viseléséről szóló döntést, ha arról a hatóság nem külön dönt,
 - df) a kötelezettség teljesítésének hatánapját vagy határidejét és az önkéntes teljesítés elmaradásának jogkövetkezményeit, ideértve a fizetési kötelezettséget megállapító döntésben a késedelmipótlék-fizetési kötelezettségről és annak mértékéről szóló tájékoztatást, valamint a 131. §

(1a) bekezdés szerinti esetben a közérdekű munkával való megváltás szabályaival kapcsolatos tájékoztatást,

dg) a határozatban megállapított fizetési kötelezettség és a fellebbezési illeték vagy díj mértékéről és megfizetésének, lerovásának módjáról szóló tájékoztatást,

e) az indokolásban

ea) a megállapított tényállást és az annak alapjául elfogadott bizonyítékokat,

eb) az ügyfél által felajánlott, de mellőzött bizonyítást és a mellőzés indokait,

ec) a mérlegelési, méltányossági jogkörben hozott határozat esetén a mérlegelésben, a méltányossági jogkör gyakorlásában szerepet játszó szempontokat és tényeket,

ed) a szakhatósági állásfoglalás indokolását,

ee) az ügyintézési határidő túllépése esetén az ügyintézési határidő leteltének napját, valamint az arról szóló tájékoztatást, hogy az ügyintézési határidőt mely, az ügyfélnek vagy az eljárás egyéb résztvevőjének felróható okból nem tartotta be, vagy hogy a 33/A. § alkalmazásának van helye,

ef) azokat a jogszabályhelyeket, amelyek alapján a hatóság a határozatot hozta,

eg) a hatóság hatáskörét és illetékességét megállapító jogszabályra történő utalást,

f) a döntéshozatal helyét és idejét, a hatáskör gyakorlójának nevét, hivatali beosztását, valamint a döntés kiadmányozójának a nevét, hivatali beosztását, ha az nem azonos a hatáskör gyakorlójával,

g) a döntés kiadmányozójának aláírását és a hatóság bélyegzőlenyomatát.

A Met. 8. §-a szerint „nem lehet menekültként elismerni azt a külföldit, akire nézve a Genfi Egyezmény 1. cikk DE) vagy F. pontjában szereplő kizáró okok valamelyike fennáll.

A Genfi Egyezmény F. pontja az alábbiak szerint rendelkezik: az Egyezmény rendelkezései nem alkalmazhatók az olyan személyre, akiről alapos okkal feltételezhető, hogy

a) béke elleni, háborús - vagy emberiség elleni, az ilyen bűncselekményekről rendelkező nemzetközi okmányokban meghatározott bűncselekményt követett el,

b) a menedéket nyújtó országon kívül, az országába menekültként történő befogadását megelőzően súlyos, nem politikai bűncselekményt követett el,

c) az Egyesült Nemzetek céljaiba és elveibe ütköző cselekményekben bűnös.

A bíróság megállapította és az alperes sem vitatta, hogy ezen jogszabályhely nem került feltüntetésre az alperesi határozatban, ebben a körben az alperes vizsgálódást nem folytatott. A bíróság ezúton rögzíti, hogy az alperesi határozat 11. oldalán szerepel a kizáró okra történő hivatkozás kapcsán a Genfi Egyezmény 33. cikke, mely azonban ahogy már az indokolás tényállási részében részletesen kifejtésre került a bíróság álláspontja szerint is - ahogy azt a felperesi jogi képviselő számos beadványában részletesen kifejtette - nem a menekültkénti elismerésből való kizárást megalapozó oknak számít. Ez a szakasz ugyanis arról rendelkezik, hogyha valakit már menekültként elismertek, akkor ha alaposan feltételezhető, hogy veszélyezteti annak az országnak a biztonságát, amelynek területén van, vagy mivel különösen súlyos bűncselekményért jogerősen elítélték, veszélyt jelen az illető ország lakosságára nézve, ki lehet utasítani vagy visszaküldéséről rendelkezni.

A bíróság tehát ezúton állapítja azt meg, hogy az alperesnek a határozatából a tényleges menekültkénti kizárást megalapozó jogszabályhelyek feltüntetése hiányzik, téves jogszabályhely került beidézésre, így ebből értelemszerűen az is következik, hogy a vizsgálat lefolytatásakor, amikor a kizáró okokat az alperes mérlegelte és figyelembe vette, a nem megfelelő jogszabályhely alkalmazása miatt olyan határozatot hozott, ami érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan.

Az új eljárás során az alperesnek az a kötelezettsége, hogy a Terrorelhárítási Központ Felderítési

Igazgatóság Értékelő Főosztályának 2011. november 17-én kelt 30100-2516/2/2011.ált. számon megküldött szakhatósági véleményét, - melyben a felperes vonatkozásában azt állapította meg, hogy nemzetbiztonsági szempontból kockázati tényezők merültek fel és a nevezett személy menekültkénti vagy oltalmazottkénti elismerése a magyar nemzetbiztonság érdekeit sértené - akként vegye figyelembe, hogy a Met. 8. §-a alapján, a Genfi Egyezmény 1. cikk F. pontjában foglaltakat vizsgálja.

A bíróság osztotta azt a felperesi jogi képviselői jogértelmezést is, mely szerint az, hogy valakivel szemben nemzetbiztonsági szempontból kockázati tényezők merültek fel nem elégséges indok ahhoz, hogy menekültkénti és oltalmazottkénti elismerése megtagadása indokolt legyen. Ebben a körben tehát a TEK-nek lehetőséget kell adnia az alperesnél az ügyet elbíráló ügyintézőnek a felperes vonatkozásában készült jelentések, iratokba való betekintésére, hogy az ügyintéző a Genfi Konvenció szabályaiban és a Met.-ben rögzítettek alapján a helyes jogszabályok szerint mérlegeljen és értékelje, hogy a felsorolt körülmények, adatok, amelyek a felperes vonatkozásában kigyűjtésre kerültek kizáró oknak számítanak-e. Az új eljárás során meghozott határozatban pedig a pontos kizáró okot jogszabályi hivatkozással alátámasztottan fel kell tüntetni, értelemszerűen annak elhagyásával, hogy ez milyen információk alapján került megállapításra, hiszen a titkos ügykezelés szabályai az alperesi hatóságot kötik. A bíróság e körben rögzíti, hogy a felperesnek lehetősége van kérelmezni újból a TEK által készített iratokba való betekintést, mert a Ket. szabályai alapján nem várható el olyan szakhatósági vélemény, amely ezt is magában foglaló részletes indokolást tartalmaz.

A bíróság ezúton jegyzi meg, hogy nem a TEK-nek kell azt a jogi következtetést levonnia a szakhatósági állásfoglalásában, hogy a menekültkénti elismerés és az oltalmazottkénti elismerés vonatkozásában a kizáró okok fennállnak-e a felperessel kapcsolatosan, ugyanis erre hatáskörrel és illetékességgel az alperesi hatóság rendelkezik a TEK által megküldött iratok áttanulmányozását követően, amit azután a Met., illetőleg a Genfi Egyezmény szabályaival kell összevetnie.

Mivel a bíróság azt állapította meg, hogy az alperes súlyos eljárási jogszabálysértést követett el döntése meghozatala során, amely az ügy érdemére kihatott, ezért a rendelkező rész szerint a Pp. 339. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és új eljárás lefolytatására kötelezte. Az eljárási jogszabálysértés azért volt súlyos és az ügy érdemére kiható - ami a bíróság megváltoztatási jogkörének alkalmazását kizárta -, mert a TEK által készített és titkosan kezelt iratokból nem derült ki, hogy a Met. 8. §-a alapján a Genfi Konvenció 2. cikk F. pontjában foglaltaknak megfelelően a kizáró okot milyen tények és indokok alapján vonták le.

A Met. 34. §-a értelmében a menekültügyi eljárás tárgyi költségmentes, így az illetéket a6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § és 14. §-ai alapján a rendelkező rész szerint a Magyar Állam viseli.

Mivel a peres felek perköltségigényt nem terjesztettek elő, ezért a bíróság e kérdéskörben a határozathozatalt mellőzte.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2012. évi szeptember hó 25. napján

A kiadmány hitelesül:

dr. Fábíán Judit s.k.
bíró

